

Arrest

nr. 311 778 van 26 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. ENGELBOSCH, die *loco* advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 1998.

Verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 6 september 2021. Op 9 september 2021 dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 april 2023 wordt verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 16 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en bent u geboren in Gaywaarow in de provincie Lower Shabelle. U huwde in Griekenland met [Q.H.G.] (DVZ [...]; CGVS [...]) in juli 2021. Samen hebben jullie één zontje. Zij bevinden zich beiden ook in België.

U verliet Somalië op 11 augustus 2020 omwille van al Shabaab. U zag twee mannen een bom verstoppen en bracht de burgemeester daar vanop de hoogte. Die twee mannen werden daarop opgepakt en u ging dan getuigen in de rechtbank. Ze werden ter dood veroordeeld. Hierdoor wilde al Shabaab u vermoorden en besloot u het land te verlaten. Een andere man die eveneens optrad als getuige werd ook al gedood door al Shabaab.

U ging vervolgens van Somalië naar Turkije en reisde verder naar Griekenland, waar u gedurende één jaar verbleef. In september 2021 verliet u Griekenland en reisde u via Italië naar België. Uw vingerafdrukken werden eveneens in Frankrijk genomen, maar u beweert daar nooit te zijn geweest. Ook zou u nooit een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend in Griekenland omdat u door corona geen afspraak kon krijgen. Evenmin deed u een verzoek tot internationale bescherming in Italië, aangezien u daar slechts enkele uren was voor een transit naar België.

U kwam op 6 september 2021 aan in België en diende op 9 september 2021 verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een krantenartikel over een project voor de tewerkstelling van vluchtelingen waar u onderdeel van was; een aanbevelingsbrief van uw werkgever in België; uw arbeidsovereenkomst; foto's van uw werk in België; de geboorteakte van uw zoon; een bewijs van vaccinatie van uw zoon; een document aangaande de uitkering van uw echtgenote; documenten aangaande uw verblijf in Griekenland; mailverkeer met de Griekse migratiediensten om een verzoek tot internationale bescherming te doen.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, met name het Dublindocument van Italië (landeninformatie, stuk 2), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Italië (CGVS, p.6-7), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 07.09.2021 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, andere verzoeken om internationale bescherming werden ingediend en opgetekend, d.i. in Italië op dd. 19.02.2017 en in Frankrijk op dd. 04.05.2021. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaten in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedures waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 12.04.2023 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote

kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83- 85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming, en in het licht van de vaststelling dat de commissarisgeneraal heeft aangetoond dat een andere lidstaat van de Europese Unie u reeds internationale bescherming heeft verleend, hebt u nagelaten om te duiden in welke omstandigheden u reeds dergelijke bescherming geniet. Derhalve verhindert u de instanties die uw verzoek om internationale bescherming moeten behandelen, om vast te stellen dat u deze lidstaat zou hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien stelt u zelf dat u wel wil terug reizen naar Italië indien u daar werkelijk over documenten zou beschikken (CGVS, p.8).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legt immers louter documenten neer betreffende uw werk in België en aangaande uw zoon. Deze documenten tonen dan ook geenszins aan dat uw rechten in Italië niet zouden worden geëerbiedigd. De documenten die u neerlegt aangaande uw verblijf in Griekenland werpen ook geen nieuw licht op bovenstaande vaststellingen. Deze

tonen enkel aan dat u in Griekenland heeft verbleven, wat bovendien niet wordt betwist. Ze doen echter geen afbreuk aan het feit dat u internationale bescherming geniet in Italië. Hetzelfde kan besloten worden voor het mailverkeer dat u neerlegt tussen u en de migratiediensten om een afspraak te bekomen voor het indienen van een verzoek tot internationale bescherming. Deze documenten tonen bijgevolg ook niet aan dat uw rechten in Italië niet zouden worden geëerbiedigd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië een andere EU-lidstaat en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In het verzoekschrift stelt verzoekende partij dat er sprake is van een “schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht iuncto art. 1 van het Verdrag van Genève”.

2.2. Verzoekende partij heeft steeds ontkend dat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Het Dublindocument van Italië waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing werd nooit ter kennis gebracht van verzoekende partij. Zij heeft nooit enig bewijs gezien van het feit dat zij als vluchteling erkend zou zijn in Italië. Bovendien zou verzoekende partij volgens verwerende partij reeds sinds 2017 erkend zijn in Italië terwijl uit de stukken die verzoekende partij bijbracht, namelijk de documenten van de Griekse migratiedienst, blijkt dat zij pas in Europa was in 2020. Er wordt onvoldoende rekening gehouden met de aangehaalde elementen waardoor er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht. Zij concludeert dat er niet aangetoond is dat zij internationale bescherming geniet waardoor haar verzoek onterecht niet-ontvankelijk verklaard wordt en dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

“1. De kennisgeving dd. 17.05.2023 van de bestreden beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen 2. De bestreden beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

3. E-mail bijkomende stukken dd. 12.04.2023

4. E-mail bijkomende stukken dd. 13.04.2023

5. Bijkomende stukken verzoeker

6. E-mailverkeer met Griekse migratiedienst”

3. Artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 20 september 2023 werd door de Raad overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet een beschikking verstuurd met de vraag aan beide partijen om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met internationale bescherming in Italië. Van verwerende partij ontving de Raad hierop geen antwoord. De verzoekende partij liet op 22 september 2023 weten dat zij geen rapport kon voorleggen aangezien zij betwist over zulke status te beschikken in Italië.

4. De aanvullende nota

4.1. Op 16 juli 2024 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- AIDA, “Country Report: Italy. Update 2022”, 31 mei 2023.

5. Over de gegrondheid van het beroep

5.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*

Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving

van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

5.3. Beoordeling

5.3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

5.3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Italië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Zij kreeg de subsidiaire bescherming toegekend alsook een verblijfsvergunning die geldig was tot en met 9 mei 2023 (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stukken 1 en 2).

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Door in het verzoekschrift louter te volharden in haar verklaringen dat zij nooit op de hoogte geweest zou zijn van de haar toegekende internationale bescherming in Italië en te stellen dat zij zich in 2020 in Griekenland bevond, toont zij niet aan dat zij op heden niet over internationale bescherming in Italië zou beschikken. Dat verzoekende partij een periode in Griekenland doorgebracht zou hebben, doet namelijk geen afbreuk aan haar beschermingsstatus in Italië. Zij slaagt er aldus niet in om *in concreto* aan te tonen dat zij op heden niet langer over internationale bescherming in Italië beschikt.

In dit kader wijst de Raad er nog op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklink in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verblijfsvergunning waarover verzoekende partij in Italië beschikte, slechts geldig was tot en met 9 mei 2023 en op heden aldus vervallen is. Zij toont echter niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Italië in de onmogelijkheid zal zijn om een duplicaat van haar verblijfsvergunning te bekomen.

5.3.3. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5.3.4. Verzoekende partij slaagt er *in casu* niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om persoonlijke elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat

zij niet zou kunnen terugkeren naar Italië. Verzoekende partij brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5.3.5. Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden en in acht genomen wat voorafgaat, heeft de verzoekende partij aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië, dat de bescherming die haar in Italië verleend werd, ontoereikend zou zijn. De verzoekende partij kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Italië reeds werd toegekend.

5.3.6. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van de verzoekende partij verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

5.3.7. Aangezien aan de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS